

[Leif Hermann]

ringen og behandlingen af de lovforslag, der følger af Medieansvarsudvalgets betænkning, fik kigget nærmere på det. Jeg tror faktisk ikke, det er muligt for ministeren at komme med eksempler på, at denne bestemmelse har været anvendt over for andre end pressen.

Så vil jeg gerne sige til justitsministeren vedrørende eksemplet med offentliggørelsen af stileemnerne, at det er altså også et pressespørgsmål. Det er vel i grunden bedre, det kommer frem i pressen, frem for at disse stileemner slipper ud og siver rundt i systemet og det bliver opdaget for sent. Det, at noget kommer frem i pressen, kan også tages som et varsel om, at nu skal man lave om på nogle ting, så man sikrer sig, at det, man ønsker at holde fortroligt, ikke kommer frem før den dato, hvor det kan offentliggøres.

Vi vil altså afvise justitsministerens indvendinger, og jeg vil så sluttelig sige tak til Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet for støtten til forslaget.

Glistrup (FP):

Ministeren stillede to konkrete spørgsmål om noget, der åbenbart ville holde ham vågen om natten som et svært problem. Det er meget let at løse begge sager, både hvad angår den, der bryder tavshedspligten vedrørende de matematiske opgaver til studentereksamen, og den tolder, der lader slippe ud, at nu skal der laves en aktion mod det og det firma eller den og den branche. De, der bryder tavshedspligten på den måde, er hjemfaldne til straf også efter vedtagelsen af det lovforslag, vi her behandler. Men hvis der først er sket et sådant tavshedsbrud, er det fortjenstfuldt, hvis aviserne skriver det på forsiden, for så bliver der ikke nogen som helst tvivl om, at ikke kun otte ud af dem, der skal til matematisk studentereksamen ud af en årgang på måske 22.000, kender opgaverne, men at alle 22.000 gør det, og så er der ikke nogen som helst tvivl om, hvordan sagen ligger. Det samme gælder den aktion, som toldvæsenet har i gang.

Derfor er det i begge tilfælde fortjenstfuldt af aviserne at viderebringe det, når tavshedspligten er brudt. Man skal slå ned på den, der har brudt tavshedspligten.

Men det, der gør meddelelshæleri så ufærdeligt, så terroristagtigt, er, at det ikke er til at sige, om Jørgen Hornemann, når han indkal-

der til en pressekonference som informationschef i Trafikministeriet og fortæller forskellige ting om en sag, så bryder sin tavshedspligt. Og hvordan vil bevisbyrden ligge bagefter, når man siger, at enhver da kunne have sagt sig selv, at han aldrig nogen sinde ville have oplyst ting, der kunne føre til, at EF-Kommissionen kunne vinde en sag? Det eneste, han selvfølgelig kunne oplyse, var, hvordan den danske stat ville procedere. Derfor er meddelelshæleri noget, som virker så fuldstændig tilfældigt og totalt uegnet til at skulle tages stilling til af redaktionssekretæren, der nærmer sig redaktions slutningen. Derfor er det en uciviliseret straffebestemmelse, vi har, for det er aldeles umuligt forud at beregne, om den, der gør brug af pressens ytringsfrihed, pludselig har overskredet en eller anden strafbarhedsgrænse. Det er ikke engang sikkert, at redaktionssekretæren ved, om oplysningen er kommet fra statsministeren eller fra en eller anden rengøringskone, der har pillet noget op af en ministers papirkurv og derefter ladet det gå videre. Der er ingen, der kan vide, når man skal tage afgørelsen, om det er det ene eller det andet.

Derfor er det en skamlet for vor straffelovgivning, at vi har straf for meddelelshæleri, og derfor bør vi hurtigst muligt ophæve den. Lige så lidt som der er nogen som helst grund til at begynde at diskutere og vente på sagkyndige udtalelser om, hvorvidt vi skal gennemføre at hænge folk på hjul og stejle, er der grund til at afvente sagkyndige erklæringer om et emne, der er så let overskueligt og så let afklarligt.

Jeg takker justitsministeren for, at han i sandhedens interesse ikke inddrog Fremskridtspartiet i kritikken af, at han ikke havde foretaget høringer i Dommerforeningen el.lign. Der er ikke nogen som helst grund for Folketinget til på noget som helst tidspunkt at kritisere nogen som helst minister for, at han ikke har foretaget nogen høringer. Hvis et folketingsmedlem for at afgive sin stemme gerne vil vide, hvad skraldemanden i Nørre Nebel mener, eller hvad landsrettens præsident mener, kan det pågældende folketingsmedlem selv rette henvendelse dér, hvor der efter det pågældende folketingsmedlems mening er oplysninger af interesse at hente. Man skal ikke tro, at man har ministeren som barnepige.

Vi er 179, der skal tage stilling til, om vi nu synes, et lovforslag er godt eller dårligt, og nog-